

lighed, maatte endog Sandsynlighed for, at Forlaget vil blive bragt til det Standpunkt, at det virkelig bliver til Lov. Og skjøndt jeg indbrømmer, at jeg har været noget letfindig i at stole paa den Forventning, jeg, som sagt, nærrede fra Begyndelsen, men, som jeg erkjender, ikke med fuld Ret, og derfor har savnet noget af den Lid, som jeg kunde have ønsket var til min Naadighed for at danne mig en i alle Enteltigheder fuldt begrundet Mening, har jeg dog, efter at Situationen, saaledes som den var kommen tilstede, var bleven mig bekjendt, skjænket Sagen al den Opmærksomhed, det var mig muligt, og er derved for mit Bedkommende kommen til det Resultat, at det ikke vilde være forsvaerligt, om jeg vilde sige nei til Forlaget med de Vædringer, som Flertallet har foreslaaet, og det er nogle Bemærkninger til at begrunde dette Standpunkt, jeg skal tillade mig at fremsætte.

Bestræbelserne for at tilveiebringe en ny og tidssvarende Straffelov for Krigsmagten gaa jo, som det er blevet bemærket, over 30 Aar tilbage, og det er ikke saaledes, at der egentlig har været forskellige Tilløb fra nye Standpunkter i disse Bestræbelser. Det er en sammenhængende Traad, der gaar igjennem dem. Det Grundlag, hvorpaa disse Forslag hvile, er fra Først af tilveiebragt af en Mand, der som Generalauditor har ligesaa store Fortjenester af Krigsmagten, som han har havt af Retsvidensskaben, saaledes at han altsaa med Hensyn til den retslige Side af Sagen har været en fuldt kompetent Person, nemlig A. W. Scheel. Naar desuagtet intet Resultat hidtil har kunnet opnaas, ligger det deri, at ethvert Forslag til Straffelov for Krigsmagten træder frem med Krav paa visse Eiendommeligheder, visse Afvigelser fra den almindelige borgerlige Straffelovgivning. Det kan være vanskeligt at bringe de to Standpunkter i Samklang, det militære og det borgerlige. Der er visse Punkter, hvorom man med stor Letthed maa kunne blive enig, og som man ogsaa har kunnet blive enig om, og da for det Første dette, som jo er at betragte som en Indrømmelse fra den militære Side, nemlig en Begrænsning af det Omraade, en Straffelov for Krigsmagten maa have. Den nu gjældende Lovgivning for Krigsmagten hviler i sit Princip paa det Standpunkt, at alle Forbrydelser af Krigsmænd høve ind under den militære Straffelovgivning. Det er et Standpunkt, der hænger sammen med en Hærordning og en Opfattelse af Standsforhold, der er aldeles forældet, og det har derfor, ligesaa langt Bestræbelser for at tilveiebringe en Forandring i den gjældende Straffelov gaa tilbage, været et af de Krav, der fra det borgerlige Standpunkt have været stillede, at Straffeloven for Krigsmagten skal begrænses paa naturlig Maade, saa at den ikke griber ind i, hvad der fornuftigvis kun kan og bør opfattes, selv om det begaas af Krigsmænd, som borgerlig Forbrydelse. Det er

et Krav, der har været fuldstændig fyldestgjort i alle de Forslag, der have foreligget, og ogsaa er fyldestgjort i dette Forslag. Paa den anden Side er der visse Ting, som man fornuftigvis ikke kan negte det militære Standpunkt. Man kan f. Ex. ikke negte det en vis Straffestrenghed med Hensyn til Forbrydelser, der fremtræde som almindelige borgerlige Forbrydelser, men som, naar de begaas af Militære, antage en yderligere Strafværdighed, og heller ikke vil man kunne negte det Straffebestemmelser, som ere tilstrækkelig betryggende for Opretholdelsen og Haandhævelsen af alle de Pligter, som de særlige militære Forhold fremkalde. I denne Henseende er der jo her i Virkeligheden kun Strid om et enkelt Punkt, som jeg, efter at have hørt de forskellige Udtalelser, med min bedste Villie ikke formaar at tillægge nogen større Betydning, nemlig dette Punkt om Hjelpepligten. For mig stiller det sig saaledes, at det er Ingens Vre for nær at vise denne Respekt for Institutionen, thi Andet er det jo ikke, som kræves, og Misbrug kan der jo ikke være Tale om — medmindre man vil sige, at Alt kan misbruges — undtagen naar det, som denne Lov slet ikke rammer, nemlig den militære Straffeprocess, maatte vise sig at være aldeles forfeilet. Ellers kan Misbrug ikke tænkes, thi det udtales jo udtrykkelig i det paagjældende Lovbud, at hvor der hverken er Tale om en forsælig Indrømmelse eller en Naagtsomhedsforsømmelse, kan den Bedkommende ikke straffes, Noget, som jo forøvrigt er en Selvfølge efter alle Strafferetsgrundsatninger, og som jo heller ikke er tvivlsomt efter de Grundsatninger, hvorpaa dette Lovforslag hviler. Der er endnu et tredje Punkt, hvor man med al Rimelighed maa gjøre det militære Standpunkt Indrømmelser. Det er imidlertid et Punkt, som i Hovedsagen ligger udenfor dette Udkast, men som dog baade Udcastet og Mindretallet i Udvalget erkjende maa indrømmes, nemlig den saakaldte arbitrære Myndighed, det vil sige en Straffemyndighed, som udøves administrativt og ikke ved Lov og Dom. Dette er heller ikke Noget, som er i Strid med de almindelige Grundsatninger. Noget Tilsvarende kendes i mangfoldige andre særlige Pligtforhold, og det viser sig jo ogsaa her, at der kun er Strid om Grænsen, hvilket Strids-spørgsmaal efter min Mening ikke er saa overordentlig stort. Der er Spørgsmaal om, hvorvidt Vand- og Brødstrafen i dens simple Skikkelse skal kunne indbefattes under den arbitrære Straffemyndighed. Den Betragtning, som er gjort gjældende herimod, nemlig at Vand- og Brødstrafen er en vanærende Straf, har kun ringe Vægt for mig. Dette er jo nemlig kun sandt med Modifikation, thi for det Første er det ikke Lovgivningens Standpunkt i Almindelighed, og for det Andet vise mangfoldige Erfaringer, at det ikke kan siges at være den almindelige Opfattelse blandt Befolkningen, at Vand- og Brødstrafen er van-